

Ἀδελφοί μου,

Ἦρθε καί πάλι ἡ μεγάλη γιορτή. Μέ τήν ζεστή της ἀτμό-
σφαιρα καί μέ τήν πυρετώδη κίνησί της, μᾶς θυμίζει πῶς ἐορτάζουμε κῶ-
σοιο ἐξαιρετικό γεγονός, ἕναν σημαντικό σταθμό στήν ἀνθρώπινη ἱστορία.
Καί πραγματικά τό γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου μας εἶναι ἐκεῖνο,
πού ξεχώρισε τήν ὅλη μας ζωή, πού ἔχομε ὡς ὄνθρωποι ζήσει πάνω σ' αὐ-
τόν τόν πλανήτη σέ δύο τμήματα: σέ πρό Χριστοῦ καί μετ' Χριστόν. Ἐνῷ
πρῶτα οἱ ὄνθρωποι, γιά νά καθορίσουν σέ ποιά χρονιά βρίσκονται, χρησι-
μοποιοῦσαν διάφορες ὄλλες χρονικές ἀφετηρίες, ὅπως π.χ. τίς Ὀλυμπιά-
δες, ἀπό κτίσεως Ρώμης, ἀπό κτίσεως κόσμου κλπ., ἐδῶ καί μερικoύς αἰ-
ῶνες ὅλα αὐτά ἐξεθώρισαν. Καί οἱ ἔπιστοι, ἀκόμα καί αὐτοί οἱ ἄθεοι,
γιά νά καθορίσουν τή χρονολογία ἐνός περιστατικοῦ θέτουν ὡς κεντρικό
σημεῖο τό γεγονός, πού ἐορτάζουμε σήμερα. Ἀκόμα κα' αὐτοί ἀναγκάζονται
νά ποῦν ἢ νά χράψουν, ὅτι τό τάδε περιστατικό ἔγινε τόσο πρό Χριστοῦ
ἢ τόσο μετ' Χριστόν. Οὔτε κι' αὐτοί μπόρεσαν νά ξεφύγουν τήν ἀναγνώ-
ρισι τῆς παγκόσμιας σημασίας του.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ, ὥπως ζοῦμε σήμερα, ὅχι οἱ ἄπιστοι,
 ἀλλὰ καί οἱ πιστοί, ἀκόμα καί οἱ πολὺ πιστοὶ δὲν ἠσπασίνομε τὴν σημα-
 σία τοῦ ~~ἡμετέρου ἔθνους καὶ τοῦ καὶ ἐκείνου καὶ ἐκείνου καὶ ἐκείνου καὶ ἐκείνου καὶ ἐκείνου~~ τό γεγονός τῶν Χριστουγέννων
 ἔχει ἢ μᾶλλον πρέπει νὰ ἔχη στή ζωὴ τοῦ καθενός μας καὶ δλοκλήρου
 τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Περιοριζόμαστε στίς ἡμέρες αὐτές σέ μερικές
 ἐξωτερικότητες καὶ παραλείπομε νὰ προχωρήσωμε βαθύτερα καὶ νὰ ἔλθωμε
 σέ ἐπαφὴ μέ τῇ οὐσιαστικώτερῃ σημασίᾳ τοῦ μεγάλου γεγονότος τοῦ ἐορ-
 τάζομε. Εἶναι σάν νὰ πιπιλίζομε τὸ φλοιὸ καὶ νὰ πετᾶμε ὅθις τὸν
 εὐχυμο καὶ θρεπτικὸ καρπὸ. Καὶ ἐνῶ σήμερα ἔχομε ἀνάγκη ^{ἀπὸ} πνευματικῆ
 τροφοδοσίας καὶ ἐσωτερικῆ στήριξι πιδὸ πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλῃ ἐποχῇ τῆς

ἀνθρώπινης ιστορίας, τώρα είναι πού πολύ περισσότερο παρά άλλοτε μένομε στίς ἐξωτερικότητες καί στίς συμβατικότητες.

Γι' οὐτό, ἀδελφοί μου, ἔστω καί στή λίγη σὺτή ὥρα, ὅς στοματήσουμε τό ἀδιόκοπο κυνηγητό, πού μᾶς κάνει ἡ καθημερινή ζωή, κι' ὅς προσπαθήσουμε νά ἰδοῦμε ποιό βαθύτερη σημασία μπορεῖ νά ἔχουν γιὰ μᾶς καί τά προβλήματα μας τῶ Χριστοῦγεννα, τὸ γεγονός δηλαδή ὅτι ὁ Παντοδύναμος καί Πάνσοφος καί Πανάγαθος Θεός ἔστειλε τόν Υἱό Του στόν κόσμον, γιὰ νά ζήσῃ πάνω στή γῆ σάν ἓνας ἄνθρωπος, ὅπως καί μεῖς.

Καί πρῶτα-πρῶτα, ὅς σκεθοῦμε, πώς ἡ Γέννησις τοῦ Σωτήρος μας δέν εἶναι ἓνα ἀπομεμονωμένο γεγονός, πού συνέβη ἔτσι ξαφνικά καί πού κατόπιν οὔτε εἶχε οὔτε καί σήμερον ἔχει ἄλλη συνέπεια. Πίσω ἀπ' τή Γέννησι κρύβεται ἡ μεγάλη, ἡ ἀέραντη, ἡ ἀπροσμέτρητη θεϊκή ἀγάπη καί ἡ Γέννησις εἶναι μιά ἀπ' τίς πιό σημαντικές ἐκδηλώσεις της. Μᾶς θυμίζει κατ' εὐθεΐαν ἐκεῖνο, πού εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: "Οὕτω γάρ ἡγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν" (Ἰωάνν. γ', 16). Δηλαδή, σέ τέτοιο βαθμό, τόσο πολύ ἀγάπησε ὁ Θεός ὅλο τόν κόσμον, ὥστε γιὰ χάρη του προσέφερε θυσία τό μονόκριβό Του παιδί. Μάλιστα, τό μονόκριβό Του παιδί. Ὅποιος ἔχει παιδί, καί ἰδιαιτέρως ὅσοι ἔχουν ἓνα καί μονόκριβο, μποροῦν καλύτερα ἀπό μᾶς τοὺς ἄλλους, νά καταλάβουν κάπως σέ τί βαθμό φθάνει αὐτή ἡ θεϊκή ἀγάπη γιὰ μᾶς· ποιό εἶναι τό μέγεθος της καί ποιό εἶναι τό βάθος της. Ὁχι, λοιπόν, κάποιος ἄνθρωπος, οὔτε κἄν κάποιος ἄγγελος, ἀλλ' ὁ ἴδιος ὁ Δημιουργός μας καί Πλάστης τοῦ Σύμπαντος ἦρθε στή γῆ καί ἔγινε σέ ὅλα, πέρα-γιά-πέρα, ὅμοιος μέ μᾶς (ἐκτός ἀπ' τήν ἁμαρτία).

Ἀλλά θά καταλάβουμε περισσότερο τό μέγεθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς, ἔν ἄναλογισθοῦμε, ὅτι ὁ Δημιουργός μας ἄφησε τή θεϊκή Του δόξα καί μεγαλοπρέπεια καί ἦρθε κι' ἔγινε ἄνθρωπος

καί σωτήρας μας, ὅχι γιὰτί ἡμεῖς τόν θερμοπαρακαλούσαμε κι' ἐκίμο-
να τοῦ ζητούσαμε νά μᾶς σώσῃ, ἀλλά μόνος Του, ἀπό δική Του θέλησι,
ἀπό καθαρή ἀγάπη καί συμπόνια γιὰ τούς ἄνθρώπους. Καί τότε ἄλλο:
ὅχι μόνο δέν τοῦ τό ζητούσαμε, ἀλλά ἀντιθέτως κάθε πού μᾶς ἔστειλε
κἀποιους ἀπ' τούς δικούς Του ἄνθρώπους, ὡς ἰδιαιτέρους ἀπεσταλμέ-
νους Του, γιὰ νά μᾶς ζητήσῃ νά πῶμε πάλι κοντά Του, ἡμεῖς κόνουμε
ὅ,τι μπορούσαμε γιὰ νά τούς ἐξολοθρεύσουμε. Ὅπως εἶπε ὁ ἴδιος ὁ
κύριος μέ μιὰ παραβολή, τοῖς ἀπεσταλμένοις Του οἱ ἄνθρωποι "ὄν μὲν
ἔδωκαν, ὄν δέ ἐπέκτειναν, ὄν δέ ἐλιθοβόλησαν" (Ματθ. κα', 35).

Καί τότε, ἀκόμα πιά συγκινητικό. Ὁ Πλάστης μας καί Πατέ-
ρας μας, ἔστειλε τόν Μονογενῆ Του ἐνῶ σὺν Παντογνώστης ἤξερε ἀπό
κοῖν πολύ καλῶς, πῶς ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ὅχι μόνο δέ θά παραδεχθοῦμε
τόν Υἱό Του ἀμέσως γιὰ Σωτήρα μας καί ἐξουσιαστή τῆς ζωῆς μας, ἀλλ'
ἀντιθέτως ὅτι θά τοῦ φερθοῦμε ὅπως τοῦ φερθήκαμε. ~~Ὁ Θεὸς καί σὺν τῷ Χριστῷ~~
~~ἐκείνους ἄνθρώπους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους καί ἐκ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ, δέχοντο~~ "Αν ἀναλογισθοῦ-
με ποιὰ στάσι τηρήσαμε ἀπέναντί Του, θά ἀναγκασθοῦμε νά ὁμολογήσουμε,
πῶς οὔτε καί σὺν χειρότερο ἄνθρωπο, ἀκόμα οὔτε καί σὺν ἐχθρῶ μας,
δὲ θά εἶχαμε φερθῇ μέ τόν τρόπο πού φερθήκαμε σὺν Υἱό τοῦ Θεοῦ.
"Ας ὀρχίσουμε ἀπ' τῇ Γέννησί Του, πού τώρα καί πάλι σωστῶ τὴν ἐρρητ-
ζομε μέ χίτες δυὸ ψαλμωδίες καί γλυκόφθογγους ὕμνους καί τρόπους.
Τότε ἄμως δέ βρέθηκε ὅχι ἓνα καλόν, ἢ ἓνα ἀντάξιο γιὰ τό θεῖκό
πρόσωπό Του μέγαρο, ἀλλ' οὔτε μιὰ καθαρὴ γωνιά σὲ ἓνα κοικοκυρ-
μένο σπήτι, γιὰ νά τόν δεχθῇ. Μιὰ βρωμοσπηλιά, πού χρησίμευε γιὰ
σταῦλος, γεμάτη ἀπό ἀκαθαρσίαις τῶν ζώων καί κάθε ἀποφορᾶς, καί μιὰ
φιδυνη, πού τῇ μοιράστηκε κι' αὐτὴ μέ τό ἄλογον ζῶν, ἦταν ὅ,τι μπό-
ρεσε ἡ κακομοιριά μας νά ξεχωρίσῃ γιὰ ποιόν; Γιὰ καῖνον, πού γιὰ
ὀρόνο Του ἔχει τόν οὐρανόν καί γιὰ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν Του ὁλόκληρη
τῇ Γῆ! Αὐτὴ ἦταν ἡ ὑποδοχή, πού ἔκανε ἡ τότε ἀνθρωπότης σὺν Μονο-
γενῆ Υἱό τοῦ Θεοῦ. Ἴσως κάποιος θά φέρῃ τὴν ἀντίρρηση: Μά πού νά

ἤξεραν τότε οἱ ἄνθρωποι; Ποῦ νά εἶχαν καταλάβει, ὅτι ἐκείνη ἡ νεαρὴ καὶ πόνυγνη κοπέλα, πού ὑπομονετικὰ καὶ ταπεινὰ ἀκολουθοῦσε τὸ "μνήστορ" της, εἶχε κλεισμένον μέσα στὸ ἄμολυντο σπλάγχνο της τὸν Ἀχώρητον; Ἡ ἀπάντησις στὴν ἀντίρρηση αὐτὴ εἶναι ὅτι μήπως κατόπιν, ὅταν ἔρχισαν νὰ πληθαίνουν τὰ σημάδια. ὅτι ὁ ἑκεῖνος δέν ἦταν ἀπλῶς ἓνας ἄνθρωπος, ὅπως ὅλοι μας, μήπως καὶ τότε ὄλλαξε ἡ κατέδοτασις; Μιά φονικὴ μάχαιρα ἐτοιμάσθηκε νὰ κόψῃ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ "νηκιδόσαντος" μόλις ἔρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ νεογέννητο ὄχι οἱ ἄνθρωποι, πού εἶχαν ὅλοι βουβαθῇ, ἀλλὰ τὰ ἄψυχα στοιχεῖα τῆς φύσεως. "Ὁλ' αὐτὸ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τὰ ἀψήφησε καὶ ἔστειλε τὸν Υἱὸ Του νὰ γίνῃ ἓνας κοινὸς ἄνθρωπος.

Τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δέν τὴν ἀπογοήτευσε οὔτε ἡ συνέχεια, πού θὰ ἀκολουθοῦσε καὶ πού ἐπίσης τοῦ ἦταν γνωστὴ. Ἦξερε πῶς ὅταν μεγάλωνε καὶ θὰ ἄρχιζε τὴν δημόσια δρᾶσι Του, κάθε τόσο θὰ τὸν φαρμακώνανε οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν ἀγνωμοσύνη καὶ τὴν κακία, τὸ φανατισμὸ καὶ τὸ μῖσος, τὴν κακεντρέχεια καὶ τὴν ἰδιολιότητα. Ὁ Κύριος δέν θὰ εἶχε ἀκόμη καλὰ-καλὰ ἀρχίσει τὸ σωτήριο ἔργο Του καὶ ὄχι οἱ ἐχθροὶ Του, ἀλλὰ οἱ δικοὶ Του, οἱ στενώτεροι συγγενεῖς του θὰ τὸν ἐπαιρναν γιὰ τρελλό: "ἔλεγον γὰρ ὅτι ἐξέστη" (Μάρκ. γ', 21)! Οἱ σπουδαγμένοι καὶ οἱ ἄρχοντες, θὰ ἔτρεχαν νὰ ἰδοῦν μὲ τί τρόπο κατάρθωνε νὰ μιλήρῃ στὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ καὶ νὰ τοὺς κίνη νὰ διακηρύξουν, ὅτι "οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὥς οὗτος ὁ ἄνθρωπος" (Ἰω. ζ', 46) καὶ ὅτι ~~καὶ~~ τοὺς ἐδίδασκεν "ὥς ἐξουσίαν ἔχων καὶ οὐχὶ ὥς οἱ γραμματεῖς" (Ματθ. ζ', 29). Γι' αὐτό, μὲ πολὺ φθόνον θὰ ἔβγαζαν τὸ συμπέρασμα, "ὅτι βεελζεβούλ ἔχει" (Μάρκ. γ', 22). Θὰ τοῦ ἔλεγον, δηλαδή, πῶς εἶναι δαιμονισμένος. Οἱ συγχωριανοὶ Του ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, μόλις θὰ μάθαιναν γιὰ τὰ θεύματα πού ἔκανε καὶ γιὰ τὰ ἐμπνευσμένα καὶ θεῖα λόγια πού ἔλεγε, μὲ πικρὴ εἰρωνία καὶ μὲ ἀκατανίκητη δυσπιστία, θὰ ἔλεγον ὁ ἓνας στὸν ἄλλον: "οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς Ἰωσήφ;" (Λουκ. δ',

22), "τοῦ τέκτονος" (Ματθ. ιγ', 55), "ὁ τέκτων, ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰωσήφ καὶ Ἰούδα καὶ Σίμωνος; καὶ οὐκ εἰσὶν αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ ὧς πρὸς ἡμᾶς;" (Μάρκ. στ', 3), "πόθεν τούτῳ ἡ σοφία αὕτη καὶ αἱ δυνάμεις;" (Ματθ. ιγ', 54). Δηλαδή, καλέ αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ γυιὸς τοῦ Ἰωσήφ τοῦ μαραγκοῦ; Χαρῆς Τον! Δὲν εἶναι καὶ ὁ ἴδιος ἕνας μαραγκός, ὁ γυιὸς τῆς Μαρίας καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Σίμωνος; Αὐτὸ δὲ ἔλειπε· σὲν νὰ μὴ ξέρομε ποιὸς εἶναι! Καλέ, κι' οἱ ἀδελφές του δὲν βρίσκονται ἀκόμη ἀνδρες μας; Ἀπὸ ποῦ, λοιπόν, πῆρε τόσο σοφία καὶ ἀπὸ ποῦ προέρχονται οἱ ἀκατανίκητες αὐτές δυνάμεις, ποῦ κάμποσοι νομίζουν, πῶς ἔχει; Καὶ οἱ πλὴν ἐπίσημοι, σὲν πλὴν γραμματισμένοι, κίτρινοι ἀπὸ χαιρεκακία καὶ ζήλεια θὰ ψιθύριζαν ἀπὸ αὐτὴ σὲ αὐτὴ: "ἐν τῷ ἔρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια" (Μάρκ. γ', 22). Δηλαδή, μὴν ἀκούτε, ὅτι τάχει κἀναι θαύματα. Αὐτὰ τοῦ κἀναι εἶναι ἐνέργειες διαβολικῆς, συνεργίας τοῦ Σατανᾶ. Αὐτὸς ὁ δαιμονισμένος ἔχει κἀναι συμφωνία μαζὺ του, καὶ μὲ τὴ βοήθειά του ἐξαποδῶ διώχνει τὰ δαιμόνια. Καὶ οἱ συγχωριανοὶ Του, χωρὶς νὰ χάνουν καιρὸ, μὲ καὶ δυὸ θὰ τὸν ἄρπάζαν ἀπὸ μέσα ὅπ' τὸν τόπο τῆς λατρείας τους καὶ θὰ τὸν πῆγαν σὲ μὲ ἀπότομη βουνοκορφῇ καὶ θὰ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τὸν γκρεμοτοσκάσουν ἀπὸ κατ' ὄψιν τρόπο ἀληθινὸ θαυματουργικὸ δὲν ξέφευγε μέσα ἀπ' τὰ βρώμικα καὶ ὄνομα χέρια των (Λουκ. δ', 29-30). Ὅλα αὐτὰ ὁ Κύριος τὰ γνῶριζε ἀπὸ πρὶν. Παρ' ὅλα αὐτὰ θέλησε νὰ σαρκωθῇ καὶ νὰ ἔλθῃ στὸν κόσμον.

Ὁ Κύριος ὅμως γνῶριζε ἀπὸ πρὶν, προτοῦ γίνουν, ὅτι θὰ τοῦ συμβοῦν καὶ ἄλλα. Ἦξερε, ὅτι ἐνῷ ἀκόμα θὰ βρισκόταν στὰ πρῶτα βήματα τοῦ ἔργου Του, οἱ ἐπίσημοι καὶ οἱ ὀρθοκεντρικοὶ ἔρχοντες, βλέποντας πῶς ὅ,τι ἔκανε ἦταν ἀντίθετο μὲ τίς δικές τους ἀντιλήψεις, θὰ ἄρχιζαν τὰ διαβούλια "κατ' αὐτοῦ, ὅπως αὐτὸν ἀπολέσωσι" (Μάρκ. γ', 6), γιὰ νὰ δοῦν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τὸν βγάλουν ἀπ' τὴ μέση, ὅπως καὶ στὸ ~~καὶ~~ τέλος θὰ τὸ πετύχαιναν.

Όλα αυτά, και πολλά άλλα, όλα ως Θεός Παντογνώστης τό ήξερε από κρίν, καθώς κατηγορηματικά τό άναφέρουν τό Ιερό εὐαγγέλιο (π.χ. Μάρκ. ι', 32 κ.ά.). Και ὅν ἄκόμα ἐπρόκειτο γιό κάποιοι, πού ὁέν ήξερε από κρίν τί θά τοῦ συμβοῦν, καί ἀντιμετώπιζε τό γεγονός, ὅπως ὁ Κύριος τό ἀντιμετώπισε, καί πάλι θά ήταν μεγάλη καί ἀπέραντη ἡ ἀγάπη Του, γιό νά τοῦ ὑπασγορεύσῃ μιά τέτοια ὅλα σ' ὑποθυσία συμπεριφορά. Ὅταν ὅμως σκεφθοῦμε, ὅτι ὁ Κύριος ἔχει ἐκδηλώσει τήν ἀγάπη Του καί τήν εὐσπλαγχνία Του ἀπέναντί μας, μέ τόν τρόπο πού τήν ἐξεδήλωσε, παρό τό γεγονός, ὅτι γνώριζε από κρίν πού θά εἶναι ἡ συμπεριφορά ἡ δική μας, καταλαβαίνοῦμε πόσο ἀπέσαντο καί ἀπόθμενο εἶναι τό μέγεθος τῆς θεϊκῆς Του ἀγάπης.

Τό μέγεθος καί τό βάθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιό μᾶς τοῦς ἀνθρώπους φανερώνουν ἐπί πλέον καί ὁ τρόπος, πού πραγματοποιήσε τήν ἐνανθρώπησί Του. Ἀπέφυγε κάθε τι πού θά δημιουργοῦσε τέτοιου εἶδους συνθήκες, ὥστε οἱ ἄνθρωποι θέλοντας καί μή νά Τόν παραδεχόταν ὡς Σωτήρα των. Θέλησε νά σώσῃ τόν ἄνθρωπο, ἀλλά χωρίς νά τοῦ τραυματίσῃ τήν ἀξιοπρέπειά του καί χωρίς νά τοῦ περιορίσῃ τήν ἐλεύθερη θέλησίν Του. Γι' αὐτό, καίτοι ὡς Θεός παντοδύναμος θά μπορούσε νά ἔλθῃ

"μετό δυνάμει καί δόξης πολλῆς" (Ματθ. κβ', 30), ἦρθε σ' αὐτό τόν κόσμο μέ τόσο ταπεινό καί ὑπόδυο τρόπο. Ἐνῶ, ὅν καί στήν ἐνανθρώπησί Του ἐρχόταν, ὅπως θά Τόν ἰδοῦμε νά ἔρχεται στή Δευτέρα Του Παρουσία, "καί πάλιν ἐρχόμενον μετό δόξης κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς", ἡ θέλησίς μας θά περιοριζόταν, γιὰτί ὁ θά μπορούσαμε νά κἄνωμε ἀλλοιῶς, παρό νά Τόν δεχθοῦμε καί νά Τόν παραδεχθοῦμε ὡς Θεό καί Κύριό μας. Ἀλλά χάνοντας τήν ἀπόλυτη ἐλευθερία μας καί μέ περιορισμένη τῇ θέλησί μας, θά χἄναμε καί τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπειά μας καί μαζί της τήν ἐλεύθερη προσωπικότητά μας. Γιό νά μή μειώσῃ λοιπόν ἐμᾶς, προτίμησε νά ταπεινωθῇ Ἐκεῖνος σέ ἕναν τέτοιο βαθμό, πού, ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος "ἐαυτόν ἐκένωσε μορφῇ δούλου λαβών ... καί...

ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ" (Φιλ. β', 7. 8). Δηλαδή, ὁ Κύριος ὤφισε κατὰ μέρος, καί ἔκρυψε καθ' ἑαυτὴν τὴν ἰδιότητα καί ἀπὸ τῆς Γέννησός Του μέχρι τῆς Σταύρωσός Του παρουσιάσθηκε μὲ μορφὴ ὅχι ὁπλῶς ἐνὸς ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἐνὸς δούλου, ταπεινώνοντας τὸν ἑαυτό Του σὲ τέτοιο βαθμὸν, ὥστε μὲ τὴν συγκατάθεσίν Του νὰ παραδοθῇ ἀκόμα καί στῇ θανάτωσίν Του, καί μάλιστα μὲ τὸ πιὸ περιφρονημένο ~~ἀπὸ πάντων~~ μέσο θανατώσεως, τὸ σταυρόν! Καί ὅλα αὐτὰ γιὰ τί; Γιὰ νὰ μὴ τύχη καί, ἔστω καί ἐμμέσως, πεισθῇ ἡ προσωπικότης μας καί χάσῃ τὸν ἀπόλυτον ἐκούσιον χαρακτήρα της ἢ ἐκ μέρους μας τυχόν παραδοχὴν Του ὡς Θεοῦ καί Κυρίου μας!

"Ἄν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀντικρύσουμε τὴν Χριστογέννησιν, δὲ μπορεῖται παρὰ νὰ σκεφθοῦμε πῶς εἶναι ἀδύναστο νὰ μὴν ἔχουν κάποια σημασία τόσο γιὰ μᾶς, ὅσο καί γιὰ τὰ ἀτομικὰ καί τὰ γενικώτερα προβλήματα μας. Εἶναι δυνατόν ὁ Θεός, πού μὲ τέτοιο θαυμαστὸν τρόπο ἔχει ἐκδηλώσει τὴν ἀγάπην Του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ ἔχῃ πᾶσαι νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς, πού ζοῦμε σ' αὐτὴ τὴν τόσο δύσκολη καί ἀναστατωμένη ἀπὸ τὰ θαμνίσματα τῆς ἐποχῆς; Ἄν τυχόν ὑποθεθῇ, ὅτι κάποιος θὰ παραδεχόταν καὶ τέτοιο, θὰ ἔπρεπε κυριολεκτικὰ νὰ ἔχῃ χάσει τὰ λογικὰ του. Γιὰ τί μόνον ἕνας πού δὲ λογικεύεται θὰ μπορούσε νὰ σκεφθῇ, ὅτι ὁ Θεός, πού ἀπ' τὴν ἀγάπην Του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἦρθε καὶ ἔγινε ἄνθρωπος, ὑπέφερε ὅσα ὑπέφερε πόνω στὴ γῆ καί στὸ τέλος θυσιάσθηκε, μὲ κυριολεκτικὰ θυσιάσθηκε γιὰ μᾶς, μᾶς ἐγκατέλειψε κατόπιν καί ἔπαψε πέρα γιὰ πέρα νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ προβλήματά μας καί τὴν ζωὴ μας.

Γι' αὐτὸ τὰ Χριστογέννησιν, καί καθ' ἑαυτὴν καὶ ἰδιαιτέρως ἐφέτος πρέπει γιὰ ὅλους μας νὰ εἶναι μὴ χαρούμενη γιορτὴ καί μὴ χρυσὴ ἐλπίδα, ἕνα ἄρραβῶνας γιὰ ἕνα καλὺτερο αὔριο. Ὅπως γράφει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ Θεός, πού δέν λυπήθηκε νὰ θυσιάσῃ τὸ ἴδιον τὸ παιδί Του, "ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐχὶ καί σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίζεται;" (Ρωμ. η', 32). Πραγματικὰ. Ἀφοῦ ὁ Θεός ἔδωκε

τό περισσότερο, τό μεγαλύτερο, τό πιο άνεκτίμητο, που τίποτε σέ
όξια δέν παραβγαίνει μπροστά του, θα τσιγκουνευθῇ καί θα διστάση
νά μᾶς χαρίσῃ τά μικρότερα; Μπορεῖ ποτέ νά συμβοῦν τέτοια πράγματα;

=====